

HORKÉ PÁRKY

Falunská uzenka

Sleduji, co se děje ve světě dětských knih za oceánem, jak se koniášsky zakazuje, zapaluje a zavírá. Z knihovních fondů jsou násilně vyjednoceny stovky etablovaných klasických titulů i novějších kousků ověřených literárními cenami. Ach, jak je dobře, že k nám tenhle trend knižních lidových milic zatím nedorazil! Naopak, k dispozici je nyní více kvalitně udělaných knih týkajících se nelehkých nebo choullostivých témat, jako například nemoci a smrti či intimity a s ní spojené nahoty, než tomu bylo dřív. Nebojíme se s dětmi promlouvat o tom, co bývalo nemyslitelné, a díky vkusně vypraveným knižním titulům se máme o co opřít, když nám samotným správný slovník v danou chvíli chybí.

Třeba rozhovory o nahých tělech ve sprchách krytých koupališť. To je téma! Děti milované, rodiči obávané. Ale proč se vlastně rozhovorů o holých zadnicích tolik bojíme? Je fajn si s dětmi připomenout, že „lidská těla mají různé tvary a není na tom nic divného“. Tak praví anotace na zadní straně naší první knižní lahůdky.

Jmenuje se *Koukej na mě!* a stojí za ní (v báječném překladu Olgy Bažantové) švédská autorka Annika Leoneová a ilustrátorka Bettina Johanssonová. Přináší ji, stejně jako celou nálož další skvělé skandinávské literatury, nakladatelství Host.

Druhá nožka dnešního literárního parku je z docísta jiného kutru. Je to delikátní hvězda letošního předvánočního prýštění, která bohužel nebude náležitě doceněna... hlas knižní poezie je jemný a necpe se do prvních řad už z principu a síla malých nakladatelů spočívá v kvalitě produktu, nikoliv v ostrých loktech reklamního zápolení.

Diktáty z nakladatelství Běžiliška mě nadchly obsahem i formou. Petr Borkovec a Andrea Tachezy. Autorská dvojice, které to opravdu jde. Po nádherném megaleporelu *O čem sní* (Běžiliška, 2016) dodali další uměleckoliterární skvost. A uvádím umění záměrně na místě prvním, neb to byly právě asambláže Andrey Tachezy, které inspirovaly Petra Borkovce k vyhrabání sešitu starých diktátů žáka Vlastimila Preislera a jejich přetavení v hluboké i úsměvné, laskavé, zamyšlené, někdy až filosofické básně, které jsou pro děti i dospělé, které chci číst pořád dokola. Protože mě to blaží. A taky si pořád dokola chci prohlížet ilustrace. Pořád dokola, protože mě to blaží. A nejvíc ze všeho mě blaží droboučké poznámky o objektech, z nichž asambláže vznikly. Jsou jako tenounká záložka na každé stránce, protažené shora dolů kolem knihypůle. Kdo si chce knihu v oblíbeném místě skutečně založit, může tak učinit nejen záložkou textilní, výrazně červenou jako tužka paní učitelky, ale také pijákem. Opravdovým modrým pijákem, který však nesmíme degradovat na pouhou záložku, i na něm je báseň! A ještě jsou tu ty autentické diktátové věty s velkými červenými kotvami v místech, kde Vlastimil udělal chybu. Brrr. Jak něco tak ohavného, jako je diktát, mohlo dát život něčemu tak překrásnému, jako je tahle kniha?! ■

